

[Lønger]

arrangementets indhold. Denne praksis forhindrer i realiteten, at den offentlige myndighed i Københavns kommune har nogen mulighed for at gøre sig til forvalter af ytringsfrihedens udtryksformer og indhold.

Efter spørgerens opfattelse er der derfor tale om et alvorligt tilfælde af magtfordrejning, når et flertal i borgerrepræsentationen ud fra en indholdsmæssig vurdering beslutter at tilbagekalde en allerede udstedt tilladelse og erstatte den med en tilladelse til et andet arrangement.

Det er i denne forbindelse underordnet, om selveste statsministeren har tænkt sig at tale ved sidstnævnte arrangement, idet den praktiske forvaltning af ytringsfriheden må indeholde en sådan lighed for alle borgere, at den enkelte borgers status ikke må spille ind i den enkelte vurdering. Såfremt statsministeren derfor havde tænkt sig at holde tale på Københavns Rådhusplads den 4. maj 1985, måtte han overholde spillereglerne og indgive sin ansøgning i ordentlig tid.

Såfremt ministeren ikke skrider ind imod dette klare tilfælde af magtfordrejning, er der opstået et meget uheldigt præcedens, som vil indebære, at det offentlige kan sætte sig til dommer over borgernes forvaltning af ytrings- og forsamlingsfriheden, og dette vil efter spørgerens opfattelse styrke myndighederne på den enkelte borgers bekostning.

Svar (30/4 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Københavns magistrats 4. afdeling, som udstedte tilladelsen, har over for borgerrepræsentationen oplyst, at tilladelsen er meddelt på helt sædvanlige vilkår.

Jeg kan endvidere bekræfte, at et forbehold som det omtalte navnlig, men ikke udelukkende, tager sigte på fysiske hindringer.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg netop har haft lejlighed til at tage stilling til lovligheden af borgerrepræsentationens beslutning i denne sag. Det er min opfattelse, at jeg ikke har grundlag for en indskriden efter tilsynsbestemmelserne i lov om Københavns kommunes styrelse.

Jeg kan derfor ikke foretage videre i sagen.

Til udenrigsministeren (22/4 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Skal udenrigsministerens udtalelser forstås således, at ministeren finder, at prisen for NATO-medlemskabet er, at Danmark må holde bøtte, når USA kræver det?«

Begrundelse

Officielt blev NATO jo oprettet til forsvar for demokratiet, »den frie verden« osv. Det har ganske vist knebet noget i praksis; man behøver blot at nævne det tyrkiske militærdiktatur ...

Men officielt i hvert fald.

Nu viser det sig så, at ministeren har været i Washington og stået skoleret. USA er ved at tabe tålmodigheden: små lande skal holde deres bøtte. Og efter USAs opfattelse er alt for mange små lande blevet alt for frække: New Zealand, Island og ikke mindst Danmark.

Og nu vil USA altså have ro på bagsmækken ...

Tilsyneladende har udenrigsministeren forstået magtens sprog, forstået, at demokratiet trods alt har grænser. Det rækker ikke til en kritik af USA, endside til, at små lande kommer med selvstændige forslag eller ligefrem stemmer imod de store.

Hvis Danmark fortsat vil sige sin mening, »så bliver der en regning at betale«, siger udenrigsministeren i Jyllands-Posten den 22. april 1985.

Mere usminket kan det vel ikke siges, at ministeren i USA er blevet truet. Hvad truslerne helt konkret går ud på, vides endnu ikke, bortset fra at ministeren til Jyllands-Posten har sagt, »at vores sikkerhed på længere sigt kan blive mindre betrygget«.

Ved at bøje sig for magtens sprog og stiltende acceptere oprustningen vinder man ingen fred eller sikkerhed, tværtimod. Ministeren rejser med sine udtalelser det spørgsmål, om ikke prisen for NATO-medlemskabet er blevet for høj.

Svar (26/4 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nej.